

Andrzej Marcinkian, Julia Orlicka

Mirocin Dolny, st. 78, gm. Kozuchów,
woj. zielonogórskie, AZP 65-14/123

Informator Archeologiczny : badania 30, 105

1996

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W wykopie I/96 pod warstwą humusu wystąpiła szarobrunatna warstwa kulturowa, z której uzyskano znaczną ilość zabytków (krzemienie, fragmenty naczyń glinianych, rdzeń krzemienny, sierp krzemienny). Odsłonięto również 3 nieregularne, płytkie jamy (obiekty 32–34). Wykop II/96 był przedłużeniem wykopu I/96. Pod warstwą humusu wystąpiła w nim warstwa kulturowa, którą tworzył szarobrunatny i siwostalowy z rudawymi plamkami piasek. W wykopie odkryto 2 obiekty: jamę osadniczą o charakterze produkcyjno-przetwórczym, w profilu kształtu nieckowatego (ob. 35), w której wypełnisku znaleziono fragmenty ceramiki i polepy kultury łużyckiej, oraz obiekt 36 w kształcie nieregularnego prostokąta, którego wypełnisko tworzyła jasnoszara, zbita glina o nieznacznej miąższości. Fragmenty ceramiki kultury łużyckiej znaleziono w warstwie stropowej tego obiektu. W wykopie III/96 pod humusem wystąpiła brunatnobrązowo-popielata warstwa kulturowa, mocno przerośnięta korzeniami traw, z której pochodził materiał zabytkowy (fragmenty naczyń glinianych i krzemienie) datowany głównie na epokę brązu. W wykopie odsłonięto obiekt 37, którego charakter i funkcja są trudne do ustalenia. Jego wypełnisko tworzyły ułożone obok siebie kamienie (potłuczone żarna), w dużej części przepalone lub zwietrzałe. W pozyskanym ze stanowiska materiale ceramicznym przeważają fragmenty ceramiki kultury łużyckiej, dające się datować na IV–V okres epoki brązu i wczesną epokę żelaza.

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Muzeum Okręgowym w Białej Podlaskiej. Wyniki badań zostaną opublikowane w wydawnictwie „Ratownicze badania archeologiczne na terenie województwa białkopodlaskiego”.

Badania będą kontynuowane.

MIROCIN DOLNY, st. 78,
gm. Kożuchów,
woj. zielonogórskie,
AZP 65-14/123

· cmentarzysko ciałopalne kultury łużyckiej (środkowy i późny okres epoki brązu – okres halszacki)

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone w dniach od 1 do 26 lipca przez dr. Andrzeja Marcinkiana i mgr Julię Orlicką (Muzeum Archeologiczne Środkowego Nadodrza w Zielonej Górze z siedzibą w Świdnicy). Finansowane przez PSOZ. Trzeci sezon badań. Przebadano powierzchnię 6 arów.

Odkryto 71 grobów, w tym 5 bruków kamiennych, których funkcja nie została jednoznacznie określona, a które roboczo otrzymały numerację grobów. 21 grobów można datować na III–IV okres epoki brązu, 18 na V okres tej epoki, 21 na okres halszacki, chronologii pozostałych nie udało się ustalić ze względu na zły stan zachowania. Na przebadanym w tym sezonie obszarze groby z poszczególnych faz użytkowania cmentarzyska wystąpiły w kilku nieznacznie zająkających się skupiskach. Odkryte pomiędzy nimi bruki kamienne związane są prawdopodobnie z fazą najstarszą. Na krawędzi jednego z nich natrafiono na grób pochodzący z III okresu epoki brązu, w drugim bruku wystąpiła podobnie datowana ceramika łuźna. Znajdującą się obok jamę zinterpretowano jako miejsce ciałopalenia. Wyposażenie grobów fazy najstarszej stanowiła zazwyczaj guzowa urna nakryta misą o lejkowato rozchylnym wylewie i maksymalnie cztery dość duże naczynia przystawne, ułożone bezpośrednio przy urnie, na boku lub dnem do góry. Groby młodsze, pochodzące z końca IV i z V okresu epoki brązu, wystąpiły w zwartym skupisku na powierzchni około 1 ara, na dość dużej głębokości, nawet powyżej 1 m. Wszystkie miały luźną obstawę kamienną, niekiedy wspólną dla kilku pochówków. Były wśród nich groby wielopopielnicowe, w których liczba naczyń dochodziła do 30. Groby najmłodsze, pochodzące z okresu halszackiego, wystąpiły na obrzeżach pozostałych skupisk stosunkowo płytko, niekiedy bezpośrednio pod warstwą orną. Ich wyposażenie było bardzo zróżnicowane – najuboższe stanowiła tylko popielnica nakryta misą, w najbogatszych było ponad 20 naczyń, w tym często kadzielnica ustawiona na płaskim talerzyku. Z grobów z okresu halszackiego pochodzi większość pozyskanych zabytków metalowych, głównie zachowane całkowicie lub częściowo brązowe szpile. Ponadto znaleziono kamienną siekierkę i gliniane paciorki. Mimo dość dużego zagęszczenia grobów, tylko kilkakrotnie zaobserwowano przypadki niszczenia starszych grobów przez młodsze. Ogółem w trakcie trzech sezonów badawczych odkryto 138 grobów. Badania tegoroczne potwierdziły tezę o nieprzerwanym użytkowaniu cmentarzyska przez cały czas trwania kultury łużyckiej oraz pozwoliły wyznaczyć jego wschodnią, południową i częściowo zachodnią granicę.

Badania będą kontynuowane.